Întrebare preliminară referitoare la obligația de a prezenta documentele de plată, în cazul unei rambursări intracomunitare de TVA

În data de 17 decembrie 2015 Înalta Curte de Casație și Justiție – secția de contencios administrativ și fiscal a ridicat în dosarul de recurs 2917/2/2012* o întrebare preliminară la Curtea Europeană de Justiție, actualmente înregistrată sub numărul de cauză C-55/16, cu următorul conținut:

> *Dacă dispozițiile Directivei a 8-a (79/1072/[CEE])[1] , precum și principiul neutralității fiscale se opun/s-au opus unei legislații, dintr-un stat membru, prin care se reglementează/s-a[u] reglementat, în considerarea principiului certitudinii impunerii, condițiile în care se poate exercita dreptul de rambursare pe valoarea adăugată, precum, în cauza de față, dovedirea achitării taxei de către furnizori.*

Evo Bus GmbH este producătorul autobuzelor marca Mercedes cu care RATB operează de aproape 15 ani. Pentru toate piesele de schimb, reparațiile și service-ul acordat acestor autobuze, procurate de furnizorul german de la prestatori înregistrați în România în scop de TVA și prin urmare facturate din România în Germania cu TVA românesc, ANAF a respins în mod constant societății nerezidente Evo Bus GmbH rambursarea de taxei pe valoarea adăugată achitate în amonte, pe motiv că Evo Bus GmbH

nu a prezentat documente **de plată** prin care să ateste achitarea TVA conform art. 49 alin.1 din HG nr. 44/2004.

Mai exact, pe lângă contracte, devize și facturi, ANAF a considerat că Evo Bus GmbH ar fi trebuit să prezinte și dovezile de plată a TVA aferentă, chiar dacă nu Evo Bus avea obligația de a colecta această taxă pentru livrări și prestări de servicii efectuate din România de furnizori rezidenți în România.

Problema a derivat din **traducerea defectuoasă în limba română a art. 2 din Directiva a 8-a** (Directiva 79/1072/EEC), transpus prin art. 147^2 din Codul fiscal:

> *Art. 147^2. (1) În condiţiile stabilite prin norme :a) persoana impozabilă neînregistrată şi care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, stabilită în alt stat membru, poate solicita rambursarea taxei **achitate**.*

Punctul 49 alin. 5 din Norme reglementa limitativ cele patru condiții și formalitățile pe care trebuia să le îndeplinească o persoană impozabilă stabilită în alt Stat Membru pentru a solicita rambursarea de TVA din România. Printre aceste condiții nu se afla însă și obligația de prezenta documentele de plată, aferente unei colectări efectuate de un furnizor din amonte:

> *49 (5). Pentru a îndeplini condițiile pentru rambursare, orice persoană impozabilă prevăzută la alin. (3) trebuie să îndeplinească următoarele obligații:*
>
> *a) să depună la organele fiscale competente din România o cerere pe formularul al cărui model este stabilit de Ministerul Finanțelor Publice, anexând toate facturile și/sau documentele de import în original, care să evidențieze taxa a cărei rambursare se solicită;*

b) să facă dovada că este o persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA într-un stat membru, sub forma unui certificat emis de autoritatea competentă din statul membru în care aceasta este stabilită. Totuși, atunci când autoritatea fiscală competentă română posedă deja o astfel de dovadă, nu este obligatoriu ca persoana impozabilă să aducă noi dovezi pe o perioadă de un an de la data emiterii primului certificat de către autoritatea competentă a statului în care este stabilită;

c) să confirme prin declarație scrisă că în perioada la care se referă cererea sa de rambursare nu a efectuat livrări de bunuri sau prestări de servicii ce au avut loc sau au fost considerate ca având loc în România, cu excepția, după caz, a serviciilor prevăzute la alin. (3) lit. a) și b);

d) să se angajeze să înapoieze orice sumă ce i-ar putea fi rambursată din greșeală.

Aceste patru condiții se găsesc enumerate limitativ în art. 3 din Directiva a 8-a.

Nici în art. 3 din Directiva a 8-a, nici în punctul 49 din Norme nu se găsește enumerată condiția persoanei impozabile beneficiare de a dovedi „achitarea” taxei colectate în amonte. Tot ce putea Evo Bus dovedi (și a făcut-o) a fost achitarea facturilor comerciale provenite de la furnizori înregistrați în scop de TVA în România, care bineînțeles evidențiau și taxa pe valoarea adăugată colectată în România.

Art.147^2 din Codul fiscal transpunea în epocă art. 2 din Directiva a 8-a de TVA, printr-o traducere defectuoasă ce a condus la aplicări în practică încă și mai contrare dreptului comunitar, fiind **singura versiune de implementare a directivei care utiliza sintagma TVA*„achitat”* în loc de TVA *„colectat”***, adică altfel de cum suna textul comunitar în versiunilecorecte

din alte limbi: *charged tax* (în engleză) și *taxe grevée* (în franceză) – cu semnificația: de taxă ***colectată*** de furnizor, sau de taxă ***aferentă*** importurilor și achizițiilor de bunuri/servicii, efectuate în România.

Decizia CJUE în această speță va influența toate dosarele de rambursare intracomunitară de TVA aferente perioadei 2007-2013, inclusiv pe cele soluționate irevocabil.

Evo Bus GMBH este reprezentat în instanță de Av. Ionuț Dobrinescu și Av. Luisiana Dobrinescu.

Lista tuturor trimiterilor preliminare formulate de către instanţele din România se află pe platforma IADUER.ro, proiect CSDE, ARDAE şi FJR susţinut de JURIDICE.ro.

Acesta este un comunicat preluat de pe site-ul www.dobrinescudobrev.ro.